

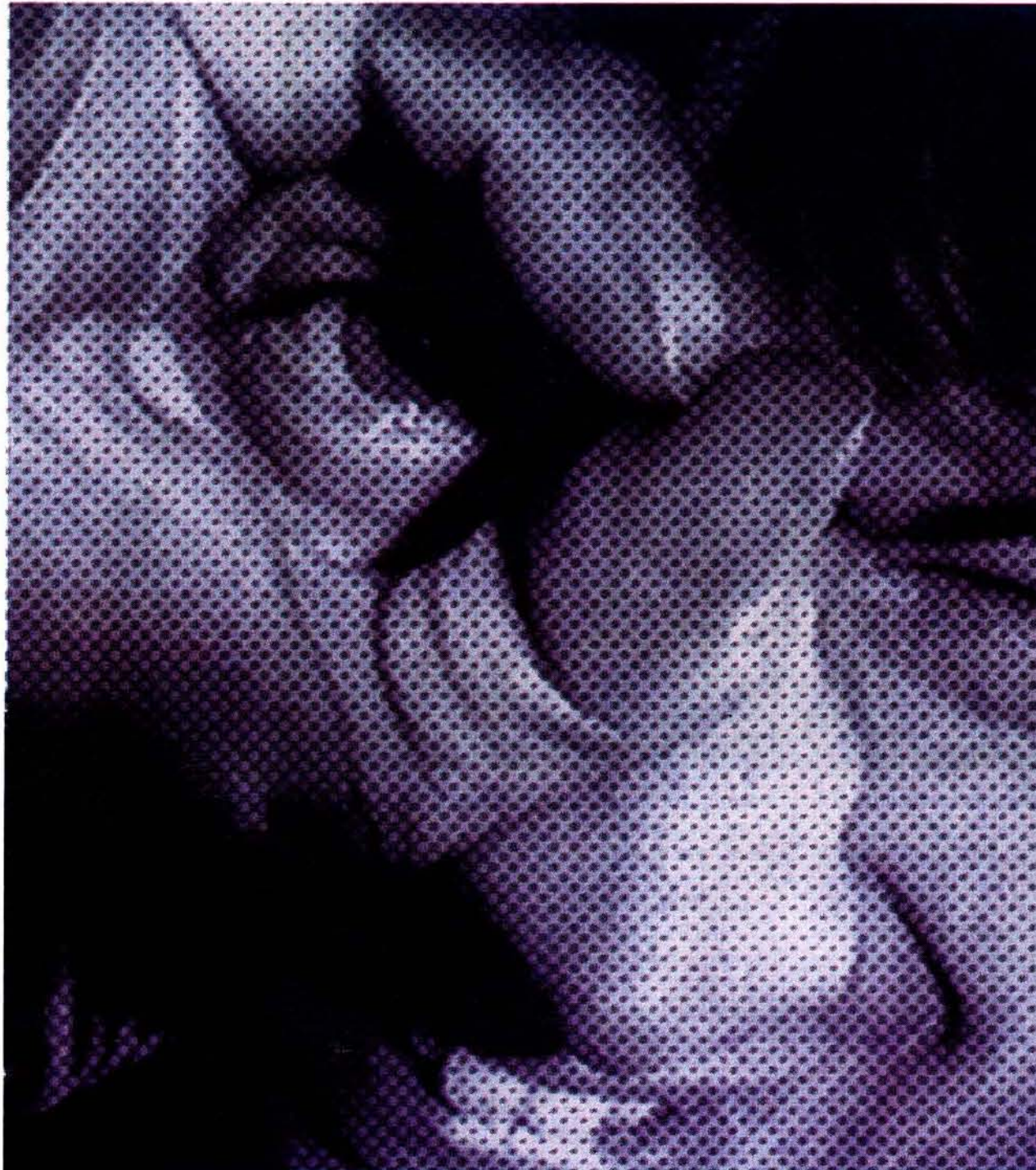

Totes les eines al servei de la creació

CRISTINA ROS

Des dels inicis de la seva existència, l'home ha aprofitat les eines que ha tengut a l'abast per expressar-se i comunicar-se. Al cap i a la fi, entre les pintures fetes damunt roques i els llenguatges computeritzats només hi ha una distància d'uns quinze mil anys i l'augment progressiu d'eines i mitjans dels quals disposa l'home a l'hora de fer servir el seu instint creatiu.

Avui, en el darrer dia del segon mil·lenni de la nostra era un fet que és absolutament intranscendent a una època globalitzada en la qual conviuen eres distintes, de cultures i religions diverses-, coincideixen a l'espai petit de Mallorca mostres d'expressions artístiques actuals que confirmen que el món proposa i l'home és qui disposa. Coincideixen les obres d'aquells que fan servir terres acolorides per pintar damunt un suport concret –Mateu Bauçà a la Sala Pelaires, Campano a la Gianni Giacobbi, Albis a la Bennàsar, entre molts d'altres-, amb les dels que utilitzen la tècnica el ferro fos per a les seves escultures –Joan Costa a la galeria Altair-, amb els que opten per llenguatges multidisciplinars –Cornelia Schleime a la galeria Maior o Eloi Puig

els llenguatges que utilitzen el vídeo –després de quaranta anys de fer-ho-, el làser, la informàtica i tots aquells processos que intenten obrir l'art cap a un nou espai virtual. S'ha de tenir en compte que si el naixement de la fotografia va servir de revulsiu als impressionistes, s'ha necessitat més d'un segle perquè el mitjà assolís un nivell considerable de maduresa, és a dir, per comptar amb referents i amb una tradició que és, al cap i a la fi, allò que li pot donar la consistència.

El que resulta absurd o fruit de criteris molt poc sòlids és considerar uns mitjans o uns llenguatges més actuals que els altres. Hi ha, això sí, llenguatges o eines amb més o menys tradició, des de tradicions mil·lenàries, com la ceràmica o la pintura, fins a aquells que, nadons com són, es troben en fase d'experimentació i mancats de referents.

Al llarg de la història n'hi ha hagut molts de llenguatges que han mort abans de superar l'estat experimental. Avui i aquí conviuen tots aquells que han aconseguit la transcendència que se li demana a l'art amb altres que estan en procés de consolidació. En tot cas, no entrarem en la discussió de què és i què no és art, perquè hauríem de parlar de persones, de cultures i d'èpoques distintes. I sempre hauríem de fer-ho voltant la mirada al passat. Al llindar del segle XXI i del tercer mil·lenni, l'únic que és cert i segur és el que avui hi ha i allò que ha sobreviscut fins ara. Fer pronòstics sobre el què serà o el que no serà d'aquí a uns anys seria poc més que negar allò més gran que té l'art: la capacitat de sorprendre.

Tots els artistes en plena producció tenen a la seva disposició un sense fi d'eines i mitjans per triar, que la darrera meitat del XX ha multiplicat

a la Ferran Cano-, els que s'expressen a través de la fotografia –Fotografia contemporània a Mallorca, actualment al Centre Cultural de Felanitx- o de l'obra gràfica –Naco Fabré, Nieves Galliot, Blanca Navas i Nuria Solsona a la Fundació Pilar i Joan Miró-, els que utilitzen processos digitalitzats –Gabriel Lacomba, a l'exposició col·lectiva de fotografia ja esmentada-, els que se serveixen de les instal·lacions –Jesús Palo-

mino a la galeria Xavier Fiol, i el mateix artista amb Alberto Peral a la Fundació Pilar i Joan Miró-, i els que troben en el vídeo el mitjà adient per enraonar i comunicar-ho –Pierrick Sorin al Centre de Cultura Sa Nostra.

Tots i cada un d'aquests artistes en plena producció a l'actualitat tenen a la seva disposició un sense fi d'eines i mitjans per triar, que la darrera meitat del segle XX ha multiplicat per milers donat l'avanc

tecnològic. Avui, tots manegen la mateixa informació aquí la gran avantatge de la globalització; tots tenen al seu abast les eines tradicionals i les noves tecnologies i cada un es decanta per l'utensili que, en cada moment, més li serveix, i millor. Si una cosa hauríem de tenir clara és que el mitjà o la tècnica no valida el llenguatge com a obra transcendent. I quan per posar un exemple amb el qual ens trobam amb relativa

frequència- una pantalla d'ordinador de dimensions gegantines ocupa una paret d'un museu i es dona l'oportunitat de que l'espectador participi activament en el que succeeix a la pantalla, sigui el que sigui, no pareix suficient per validar el fet com a obra d'art. Considerar-ho així és una prova evident de què encara hi ha una gran immaduresa respecte d'aquest mitjà. I això és el que, avui per avui, succeeix freqüentment amb

